

- © Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.
- © The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.
- © La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

DMD Group, a.s., v. Slovacia – [19334/03](#)

Hotărârea din 5.10.2010 [Secția a IV-a]

Articolul 6

Proceduri civile

Articolul 6-1

Tribunal instituit de lege

Decizia unui președinte de tribunal districtual care acționa în calitate sa administrativă de a-și repartiza o cauză pentru judecare: *încălcare*

În fapt – Compania reclamantă a solicitat executarea unei creanțe financiare substanțiale împotriva unei alte companii prin intermediul procedurilor din fața unui tribunal districtual. În 1999, un președinte nou desemnat al tribunalului în discuție a decis să-și repartizeze cazul. În aceeași zi, el a hotărât că executarea cererii companiei reclamante prin vânzarea de acțiuni era improprie și a încetat procedurile. Compania reclamantă nu avea drept de recurs. Ulterior, ea a formulat o plângere constituțională în care a susținut că decizia președintelui de a-și repartiza cazul a privat-o de un proces judecat de un tribunal instituit de lege și că modificările frecvente ale agendei tribunalului districtual făceau ca procesul de atribuire și de repartizare a cazurilor să fie incontrollabil și opac. Prin respingerea acestei plângeri, Curtea Constituțională a constatat că acea cauză a fost repartizată pentru a asigura distribuția egală a cauzelor privind procedurile de executare și a respectat normele aplicabile. În perioada 1 martie și 15 iulie 1999, au fost repartizate în total 348 de cazuri între diversele secții ale tribunalului districtual, dintre care 49 la secția președintelui. Președintele a făcut modificări suplimentare la agenda pe tot parcursul anului.

În drept – Articolul 6 § 1: Scopul expresiei „instituit de lege” era de a garanta faptul că organizarea sistemului judiciar într-o societate democratică nu depindea de puterea discreționară a executivului, ci era reglementată printr-o lege adoptată de Parlament. Totuși, în țările în care dreptul era codificat, organizarea sistemului judiciar putea fi lăsat la discreția autorităților judiciare, deși acest fapt nu presupunea că tribunalele nu au o anumită latitudine de interpretare a legislației naționale relevante. Atunci când un judecător exercită atât funcții judiciare, cât și funcții administrative, importanța primordială a independenței judiciare și a certitudinii juridice pretinde reguli de o claritate deosebită și garanții clare pentru a asigura obiectivitatea și transparența și, dincolo de toate, pentru a evita apariția arbitrarului în repartizarea cazurilor. Normele aplicate în acest caz erau departe de a fi exhaustive și îi lăsaus președintelui tribunalului districtual o latitudine semnificativă, după cum rezultă din numeroasele modificări efectuate în 1999 în agenda tribunalului și în lipsa unor garanții precise, cum ar fi cerința recursului la un tribunal superior. Mai mult, cazul companiei reclamante a fost repartizat printr-un decret individual, și nu ca parte a unei reorganizări generale a volumului de muncă. Nu a fost posibil să se verifice, pe baza informațiilor disponibile, dacă cauza a fost repartizată din motive obiective sau dacă a fost exercitată o discreție administrativă în cadrul unor parametri transparenți. Ceea ce era clar însă era că președintele tribunalului districtual a decis, în calitate sa judiciară, în privința cazului companiei reclamante (care implicau o pretenție de aproximativ 2 900 000 EUR) în aceeași zi în care, acționând în calitate sa administrativă, și l-a repartizat. Pentru că hotărârea judecătorească a încheiat procedurile și nu a făcut obiectul unui recurs, compania reclamantă a fost lipsită de posibilitatea de a ridica vreo obiecție și de a contesta, eventual, soluția din cauza părțirii lui. Rezultă că repartizarea cazului nu era compatibilă cu dreptul companiei reclamante la un proces judecat de un tribunal instituit de lege.

Concluzie: încălcare (în unanimitate).

Articolul 41: 4 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.